

הַנָּחֵשׁ

שְׁמִי רְאוּבֵן.

אֲנִי בֶן שְׁתֵּים עָשָׂרָה וְחֲצִי, וּבְחֹדֶשׁ אֱלּוּל אֶחָגֵג אֶת בַּר
הַמִּצְוָה.

רָצִיתִי לְסַפֵּר גַּם אֶת סְפֹרִי, שֶׁהוּא סְפֹר גֵּס. כִּדִּי לְסַפְרוֹ
אֲנִי צָרִיךְ לַחְזֹר שְׁנָתִים אַחֲרָה.

אֲנִי גֵרִים בְּמוֹשָׁב לֵיד צֶפֶת. יֵשׁ לָנוּ לוּל תְּרַנְגוּלוֹת.
כְּשֶׁמְגִיעִים אֵלֵינוּ בְּנֵי דוּדִים מִהָעִיר לְבָקוֹר, הֵם מְתַלְהָבִים מְאֹד.
אֲנִי לֹא מְתַלְהָב, מִפְּנֵי שֶׁאֲנִי רָגִיל לָזֶה.

הִיָּה זֶה בְּיוֹם שֶׁאֲבִי לָקַח אוֹתָנוּ לְטִיּוֹל. כְּשֶׁחֲזַרְנוּ מִהַטִּיּוֹל,
אָמַרְתִּי לְאָבִי שֶׁאֲנִי יוֹצֵא הַחוּצָה כִּדִּי לְבֹדֵק מַשֶּׁהוּ בְּלוּל.

הַסִּבָּה הָאֲמִתִּית שֶׁהֵבִיָּאָה אוֹתִי לְצֵאת הַחוּצָה הִיָּתָה – הָעֵץ
שֶׁבִגְנָה. לֹא, לֹא הָעֵץ, אֲלָא הַגּוֹזְלִים שֶׁהָיוּ עָלָיו. רָצִיתִי לְקַחַת
אוֹתָם.

לא הצלחתי לטפס על העץ, לכן לקחתי פח גדול,
התקרבתי לעץ והושטתי את ידי כדי לגשש ולמצא את
הגוזלים. היה זה בשעת ערב. היה חשוף, ואני עמדתי על הפח
והתרוממתי על קצות האצבעות כדי להגיע בידי אל המקום
שבו נמצאו הגוזלים. פתאום... הרגשתי כאב עז בפני.

היה זה כאב חד וחזק. נבהלתי מאד, נפלתי אחורה
וקבלתי מכה נוספת מהרצפה. שכבתי מספר שניות ואז קמתי.
הרגשתי שזורם לי דם מהפנים. ידעתי שעלי לרוץ הביתה
ולבקש את עזרת הורי, אך לא מהרתי לעשות זאת. פחדתי
שאבי יכעס על כך שלא ספרתי לו את האמת.

אני זוכר את הרגע הנורא הזה. הייתי לבד, בחשך, דם
נגר מפני, חשתי כאב נורא בפנים (מההכשה) ובידי הימנית
(מהנפילה). וחמור מכל, לא היה מי שיעזור לי, משום שפחדתי
לספר שנסייתי לטפס על העץ אך שידעתי שאבי מתנגד לכך.
ואז נזכרתי בספור "סיר לחץ" שהופיע באחד מספריו, שבו
ילד נכוה קשות מסיר רותח ופחד לספר להוריו. ידעתי שאיני

מתכונן לעשות את הטעות הזו ורצתי לבית הורי, יהיה מה שיהיה.

נכנסתי הביתה. אבי דבר בטלפון. הוא הבחין בי ושאל:
"ראובן, מה קרה?"

אמרתי: "אבא, קבלתי מכה".

אבי סים את השיחה במהירות ושטף את פני. הוא אמר
שהוא רואה חרים ליד העינים שלי, ופתאום צעק: "זה נחש!"
לא אשכח את מבע פניו של אבי ברגע שצעק. הוא היה
מבהל מאד, אך לא אבד את עשתונותיו. הוא רץ במהירות,
נטל לידי את המפתחות של הרכב, לקח אותי אתו ויחד רצנו
החוצה. אבי קרא לאמי: "אני נוסע לבית חולים".

אמי, שלא ראתה את פני, שאלה: "למה? מה קרה?" אך
אנחנו כבר היינו בחוץ. אבי התניע את הרכב והחל לנסע
במהירות. גם אחי יעקב נסע אתנו.

בדרך לבית החולים שמעתי את אבי שואל: "מה עם
ראובן?" ואחי ענה: "הוא מתנפח, אבא".

זֶה הַפָּחִיד אוֹתִי. אָבִי הַגָּבִיר אֶת הַמְּהִירוֹת, וְאֲנִי חֲשֵׁתִי
שֶׁאֲנִי עוֹמֵד לְהִתְעַלֵּף.

הִגְעָנוּ לְבֵית הַחוֹלִים. אָבִי פָתַח אֶת הַדֶּלֶת הָאֲחוֹרִית, וְאִז
אֲבֹדָתִי אֶת הַהֶכְרָה.

אֵת מָה שֶׁאֶסְפֵּר עֲכָשׁוּ, סִפְרוּ לִי מֵאַחֵר יוֹתֵר אָבִי וְאָחִי.
אָבִי נָשָׂא אוֹתִי בְיָדוֹ, רָץ אִתִּי וְהִתְפָּרֵץ לְחֹדֶר הַמִּיּוֹן.
הַרוֹפְאִים לֹא נִגְשׁוּ לְטַפֵּל בִּי מִיָּד. כִּנְרָאָה הָיָה לָהֶם זְמַן, אוֹ
שֶׁהֵם לֹא חָשְׁבוּ שְׂיִלֵּד שֶׁהִכָּשׁ עַל יְדֵי נָחֵשׁ אָמֹר לְהִטְרִיד אוֹתָם.
אָבִי הִתְחִיל לְצַעֵק לְעִבְרָם שִׁטְפוּלוֹ בִּי וְלֹא יִשְׁאַרוּ אֲדִישִׁים.

פִּתְאוֹם הִתְחַלַּתִּי לְהִקְיָא. אֶחָד הַרוֹפְאִים אָמַר: "זֶה כִּנְרָאָה
נָחֵשׁ אֲרִסִּי". הֵם מְהֵרָה לִקְרָעַ אֶת חִלְצָתִי, הִכְנִיסוּ לִי צִנּוּרִיּוֹת
לְאֵף וְלִפָּה וְהֵעִלוּ אוֹתִי לְאַמְבוּלָנְס שֶׁהִסִּיעַ אוֹתִי לְבֵית הַחוֹלִים
רַמְבַּ"ם שֶׁבְּחִיפָה.

אֲמִי הִיָּתָה כָּל הַיּוֹם בְּטֵלְפוֹן וּבִכְתָּה בְּלִי הַפְּסָקָה (כֶּךָ סִפְרוּ
לִי). אֲנִי הִתְנַפַּחְתִּי כָּלִי. הָאֵף שָׁקַע בְּתוֹךְ פָּנַי. סִבְתָּא שְׁלִי בָּאָה
לְהִיּוֹת לְצַדִּי בְּבֵית הַחוֹלִים. אֲמִי לֹא יָכוּלָה לְעֻזֵּב אֶת תְּשַׁעֲת
אָחִי וְאָחִיוֹתִי וּלְהִגִּיעַ.

חלף שבוע, ועדין הייתי בבית החולים ללא הכרה.

אחרי שבוע התאפשר לאמי להגיע, ובדיוק באותו יום
היה צום. אבי נסע עם אמי, ובדרך נתקע להם הרכב. הם הגיעו
אלי, ואני עדין לא התעוררתי. הרופאים חששו שבכלל לא
אתעורר.

אמי עמדה ליד מטתי והתחילה לבכות. ברגע שהתחילה
לבכות, פקחתי עינים ושאלתי: "אמא, מתי שבת?"

אמי כמעט התעלפה, אך ענתה בדמעות: "ראובן, שבת
היתה לפני שבוע".

"אני יכול לקבל קולה?" שאלתי. לא היה לי משג איזו
הפתעה התרחשה, ולכן די התפלאתי על הבלגן שסביבי.

אמי מהרה להגיש לי קולה. שתיתי, ואז התחלתי להזכר
מה קרה. לא הייתי מודע לזמן הארוך שחלף מאז.

לאחר כמה שעות התאוששתי, ואז ספרה אמי בהתרגשות
גדולה, שכאשר עלה חשש שלא אתעורר, היא פנתה להרה"ג
ראובן אלבז, והוא אמר לה שהוא ותלמידיו יתפללו למעני.

לְאַחַר מִכֵּן הִתְקַשְׁרָה אֵלָיו שׁוֹב, וְהוּא הִבְטִיחַ לָהּ שֶׁבְּעֶזְרַת ה' הוּא יִהְיֶה בְּכֹר הַמִּצְוָה שְׁלִי.

מִסְפָּר יָמִים לְאַחַר מִכֵּן חֲזַרְתִּי לְצִפְתִּי, לְבֵית הַחוּלִים זִיו.
שֵׁם שֶׁהִיְתִי עוֹד שָׁבוּעַ, וְאִז חֲזַרְתִּי לְבֵיתִי, בְּרוּךְ ה'.

אֶת סְפוּרֵי אֲנִי שׁוֹלַח מִפָּנֵי שֵׁשׁ בּוֹ כַּמָּה מְסָרִים חֲשׁוּבִים:
אֲנִי פּוֹנֶה לִילָדִים שֶׁלֹּא יַעֲשׂוּ שְׁטִיּוֹת וְשֶׁלֹּא יִסְתִּירוּ אֶת
הָאֻמָּת מִהַהוֹרִים. אֲנִי תָמִיד חוֹשֵׁב מָה הִיָּה קוֹרָה אֵלַי הִיְתִי
מֵאֲבָד אֶת הַהִפְרָה מִיד וְלֹא הִיְתִי מִגִּיעַ. הַהוֹרִים שְׁלִי הָיוּ
יוֹצְאִים לָלוּל, לְשֵׁם אֲמַרְתִּי שֶׁאֲנִי הוֹלֵךְ, וְלֹא הָיוּ מַעֲלִים בְּדַעְתָּם
לְחַפֵּשׂ אוֹתִי לִיד הָעֵץ. אֲנִי רוֹצֶה לְחַשֵּׁב מָה הִיָּה קוֹרָה בְּזִמְנָה
הַזֶּה.

וְחָשׁוּב בְּיוֹתֵר: אִם תְּלִילָה קוֹרָה מִשָּׁהוּ, אֶפְלוּ אֵל תִּחְשָׁבוּ
אִם כְּדַאי לְסַפֵּר לַהוֹרִים. פְּשׁוּט רוּצוֹ וְסַפְרוֹ, כִּמוֹ שֶׁאֲנִי עֹשִׂיתִי.

